

Αριθμ. 9/2005 (Ολομέλεια)

Πρόεδρος Ρ. Κεδίκογλου
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Νταφούλης
Εισαγγελεύς Α. Ζύγουρας

«Η έκθεση που περιέχει την δήλωση άσκησης του ενδίκου μέσου της εφέσεως πρέπει να διαλαμβάνει ορισμένο λόγο, όπως η κακή εκτίμηση των αποδείξεων. – Η αξιούμενη αιτιολογία της ασκούμενης από τον εισαγγελέα έφεσης κατά αθωωτικής απόφασης αποτελεί πρόσθετο τυπικό όρο του κύρους του ενδίκου μέσου. – Όταν η έφεση του εισαγγελέα κατά αθωωτικής απόφασης δεν έχει την απαιτούμενη αιτιολογία και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο την απορρίπτει ως απαράδεκτη λόγω ελλείψεως αιτιολογίας χωρίς να εξετάσει την ουσία της υπόθεσης, δεν υποπίπτει σε αρνητική υπέρβαση εξουσίας ούτε παραβιάζονται τα άρθρ. 20 παρ. 1 του Συντ. και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, αφού τα τελευταία δεν προϋποθέτουν συγκεκριμένους όρους άσκησης ενδίκων μέσων κατά της εκδοθησομένης απόφασης. – Με την απαγγελία της αθωωτικής απόφασης στο ακροατήριο (με συνοπτική συνήθως αιτιολογία) ο εισαγγελέας (όπως και ο πολιτικός ενάγων) έχει άμεση πρόσβαση στα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας και στα πρακτικά της συνεδρίασης του δικαστηρίου και δύναται να εκτελέσει τα καθήκοντά του αποτελεσματικά και να κρίνει με ασφάλεια αν συντρέχει νόμιμη περίπτωση να ζητήσει με σχετική αίτησή του την άσκηση εφέσεως κατά της αθωωτικής απόφασης εντός δέκα ημερών. – Η διάταξη του άρθρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ δεν είναι αντίθετη προς τις διατάξεις των άρθρ. 20 παρ. 1 του Συντ. και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ. – Απορρίπτεται ο περί αρνητικής υπερβάσεως εξουσίας λόγος αναιρέσεως κατά της προσβαλλόμενης απόφασης με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη (ως μη περιέχουσα την αξιούμενη εκ του νόμου ειδική και εμπειριστωμένη αιτιολογία) η έφεση του εισαγγελέως κατ' αθωωτικής απόφασης για ανθρωποκτονία εξ αμελείας, αφού δεν συνιστά επαρκή αιτιολογία της έφεσης το ότι το δικαστήριο αθώωσε τον κατηγορούμενο "ενώ από τα αναγνωστά έγγραφα, ιδιαίτερα την ιατροδικαστική εξέταση και την έκθεση αυτοψίας (επιφάνεια σύγκρουσης αυτοκινήτων), όσο και από την ακροαματική διαδικασία, ιδιαίτερα από την κατάθεση τόσο του πρώτου όσο και της δεύτερης μάρτυρος, αποδείχθηκε πλήρως η τέλεση της πράξης από τον κατηγορούμενο και για το λόγο αυτό έπρεπε να κηρυχθεί ένοχος σύμφωνα με το κατηγορητήριο". – Αντίθετη εισαγγελική αγόρευση».

Σχετικές διατάξεις: άρθρ. 473 παρ. 1, 474 παρ. 2, 476 παρ. 2, 486 παρ. 1 και 3, 498 εδ. α', 505 παρ. 2, 510 παρ. 1 στοιχ. Η', 513 ΚΠΔ – άρθρ. 20 παρ. 1 Συντ. – άρθρ. 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ

1. Νόμιμα εισάγεται στην πλήρη Ολομέλεια η με αριθμό 31/14.6.2005 αίτηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, για αναίρεση υπέρ του νόμου, λόγω αρνητικής υπέρβασης εξουσίας, της 528/2001 αμετάκλητης απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, κατά τη διάταξή της με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η 153/1999 έφεση του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Βέροιας κατά της 3010/1000 αθωωτικής απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βέροιας (άρθρ. 513 επ. ΚΠΔ). Η αίτηση έχει ασκηθεί νομότυπα, άρα είναι παραδεκτή, νόμιμη (άρθρ. 505 παρ. 2, 510 παρ. 1 στ. Η', 498 εδ. α' και 474 παρ. 2 ΚΠΔ) και πρέπει να ερευνηθεί στην ουσία της.

2. Από τις διατάξεις των άρθρ. 474, 476 παρ. 2 και 498 ΚΠΔ προκύπτει, ότι η έκθεση που περιέχει τη δήλωση άσκησης του ενδίκου μέσου της έφεσης πρέπει να διαλαμβάνει ορισμένο λόγο, όπως και η κακή εκτίμηση των αποδείξεων. Ει-

δικά, προκειμένου για έφεση Εισαγγελέα κατά αθωωτικής απόφασης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ, που προστέθηκε με το άρθρ. 2 παρ. 19 του Ν. 2408/1996 και ισχύει από 4.6.1996, «η άσκηση έφεσης από τον Εισαγγελέα πρέπει να αιτιολογείται ειδικά και εμπειριστωμένα στη σχετική έκθεση (άρθρ. 498), άλλως η έφεση απορρίπτεται ως απαράδεκτη». Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει, ότι η αξιούμενη αιτιολογία της ασκούμενης από τον Εισαγγελέα έφεσης κατά αθωωτικής απόφασης αποτελεί πρόσθετο τυπικό όρο του κύρους του ενδίκου μέσου και απαιτείται ειδική και εμπειριστωμένη αιτιολογία των λόγων του, δηλαδή πρέπει να εκτίθενται σ' αυτό με σαφήνεια και πληρότητα οι συγκεκριμένες πραγματικές ή νομικές πλημμέλειες που αποδίδονται στην προσβαλλόμενη αθωωτική απόφαση. Όταν η έφεση του Εισαγγελέα κατά αθωωτικής απόφασης δεν έχει την πιο πάνω απαιτούμενη αιτιολογία και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο την απορρίπτει ως απαράδεκτη για έλλειψη αιτιολογίας χωρίς να εξετάσει την ουσία της υπόθεσης, δεν υποπίπτει σε αρνητική υπέρβαση εξουσίας και δεν ιδρύεται ο από το άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Η' ΚΠΔ λόγος αναιρέσεως. Εξάλλου, οι διατάξεις των άρθρ. 20 παρ. 1 του Συντ. και 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), εξασφαλίζουν σε κάθε πρόσωπο το δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας, η δε τελευταία και το συνακόλουθο δικαίωμα να δικάζεται τούτο δίκαια, δημόσια και αμερόληπτα, όμως δεν προϋποθέτουν συγκεκριμένους όρους άσκησης ενδίκων μέσων κατά της απόφασης που θα εκδοθεί. Περαιτέρω, με την απαγγελία της αθωωτικής απόφασης στο ακροατήριο (με συνοπτική συνήθως αιτιολογία), ο Εισαγγελέας έχει άμεση πρόσβαση στα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας, καθώς και στα πρακτικά της συνεδρίασης του δικαστηρίου, όπου η καταχώριση των μαρτυρικών καταθέσεων και η αιτιολογία του κατηγορούμενου. Έτσι μέσα στην ικανή προθεσμία των δέκα ημερών από την έκδοση της απόφασης (άρθρ. 473 παρ. 1 και 486 παρ. 1 ΚΠΔ) ο Εισαγγελέας μπορεί αποτελεσματικά να εκτελέσει τα καθήκοντά του και να κρίνει με ασφάλεια αν συντρέχει νόμιμη περίπτωση, όπως ζητεί με σχετική αίτησή του και ο πολιτικός ενάγων, ή όχι, για άσκηση έφεσης κατά της αθωωτικής απόφασης. Παρέπεται απ' όλα αυτά, ότι η παραπάνω διάταξη του άρθρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ δεν είναι αντίθετη προς τις ανωτέρω διατάξεις των άρθρ. 20 παρ. 1 του Συντ. και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ. Αυτό διότι με την αξιούμενη αιτιολογία της έφεσης του Εισαγγελέα κατά αθωωτικής απόφασης δεν παραβιάζεται το δικαίωμά του για ελεύθερη πρόσβαση στο δικαστήριο και για χρηστή (δίκαιη) δίκη, ούτε καταλείπεται στην πράξη το δικαίωμα αυτό του Εισαγγελέα, με επακόλουθες δυσμενείς συνέπειες για τους πολιτικούς ενάγοντες, οι οποίοι δεν έχουν δικαίωμα να ασκήσουν έφεση κατά αθωωτικής απόφασης και να ζητήσουν την καταδίκη του κατηγορούμενου, αλλά υποβάλλουν συνήθως με τους συνηγούς τους σχετική αίτηση στον αρμόδιο εισαγγελέα για να ασκήσει ο τελευταίος τέτοια έφεση.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση και τα πρακτικά, ο κατηγορούμενος Ε.Π. με την 3010/16.11.1999 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βέροιας κηρύχθηκε αθώος για την αποδιδόμενη σ' αυτόν πράξη της ανθρωποκτονίας από αμέλεια. Κατά της αθωωτικής αυτής απόφασης ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Βέροιας άσκησε την 153/22.11.1999 έφεσή του. Στην έκθεση της έφεσης αναφέρεται, ότι ο Εισαγγελέας αυτός εφεισβάλλει την πιο πάνω απόφαση με την οποία κηρύχθηκε αθώος ο κατηγορούμενος Ε.Π. για παράβαση ανθρωποκτονίας από αμέλεια «ενώ από τα αναγνωστά έγγραφα, ιδιαίτερα την ιατροδικαστική εξέταση και την έκθεση αυτοψίας (επιφάνεια σύγκρουσης αυτοκινήτων), όσο και από την ακροαματική διαδικασία, ιδιαίτερα από την κατάθεση τόσο του πρώτου, όσο και της δεύτερης μάρτυρος

αποδείχθηκε πλήρως η τέλεση της πράξης από τον κατηγορούμενο και για το λόγο αυτό έπρεπε να κηρυχθεί ένοχος σύμφωνα με το κατηγορητήριο». Το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης με την προσβαλλόμενη απόφασή του απέρριψε την έφεση αυτή ως απαράδεκτη, γιατί δεν περιέχει την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία από τη διάταξη του άρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ, καθόσον ειδικότερα ο Εισαγγελέας στη συνηγορία έκθεση δεν εκθέτει «με σαφήνεια και πληρότητα τις συγκεκριμένες πραγματικές πλημμέλειες, που αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία ο εν λόγω κατηγορούμενος κηρύχθηκε αθώος της ανθρωποκτονίας από αμέλεια και επιπλέον τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία και ένεκα των οποίων υφίσταται η συνδρομή των αντικειμενικών και των υποκειμενικών όρων της ως άνω αξιόποινης πράξης, μόνη δε η παράθεση στην έκθεση έφεσης των αποδεικτικών στοιχείων, από τα οποία προκύπτει ενοχή του ανωτέρω κατηγορούμενου και εντεύθεν εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, δεν αρκεί κατά το νόμο για την απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία της έφεσης του Εισαγγελέα κατά της αθωωτικής απόφασης, αφού δεν αντικρούει με συλλογισμούς και σε συνδυασμό με τα αποδεικτικά μέσα την εξελεχθείσα από το ως άνω δικαστήριο κρίση του περί της αθωότητας του εν λόγω κατηγορούμενου». Σύμφωνα μ' αυτά σωστά το Εφετείο εφήρμοσε την ισχυρή και μη αντίθετη στο άρ. 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ διάταξη του άρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ, για να καταλήξει σε ορθή κρίση, απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την έφεση του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Βέροιας, η οποία δεν ασκήθηκε όπως απαιτούν οι γενικές διατάξεις των άρ. 474 παρ. 2 και 498 εδ. α' ΚΠΔ. Συνακόλουθα δεν έχει υποπέσει η προσβαλλόμενη απόφαση σε αρνητική υπέρβαση εξουσίας, που ιδρύει τον από τη διάταξη του άρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Η' λόγο αναίρεσης, οι δε αντίθετες αιτιάσεις της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης είναι αβάσιμες και απορριπτέες.

Η αντίθετη αγόρευση του Αντεισαγγελέως Α. Ζύγουρα έχει ως εξής:

Εις μελέτην μας υπό τον τίτλον «Η έφεσις του Εισαγγελέως κατά της αθωωτικής αποφάσεως» (ΠοινΧρ ΝΑ/186), είχομεν την ευκαιρίαν να αναπτύξωμεν τον θεσμικόν ρόλον του εισαγγελέως. Ο εισαγγελεύς οφείλει να επαγρυπνή επί της ορθής εφαρμογής των νόμων υπό των δικαστηρίων. Εν όψει τούτου εχορηγήθη εις αυτόν το δικαίωμα της ασκήσεως ενδίκων μέσων κατ' αποφάσεων των δικαστηρίων. Ειδικώτερον, προκειμένου περί εφέσεως, έχει δικαίωμα να ασκή έφεσιν τήσων κατ' καταδικαστικής αποφάσεως, υπέρ και κατά του καταδικασθέντος, όσον και κατ' αθωωτικής αποφάσεως.

Η άσκησις υπό του εισαγγελέως εφέσεως κατ' αθωωτικής αποφάσεως ρυθμίζεται υπό της διατάξεως του άρ. 486 ΚΠΔ. Η διάταξις αύτη είναι γενική και αφορά πάσαν αθωωτικήν απόφασιν των εν άρθρω 486 παρ. 1 εδ. γ' δικαστηρίων, ανεξαρτήτως του λόγου της αθωώσεως. Τούτο ισχύει και διά τας αθωωτικές αποφάσεις των δικαστηρίων κακουρηγημάτων, υπό την τασομένην εις την παρ. 2 του άρθρου αυτού προϋπόθεσιν. Εις την πρακτικήν εφαρμογήν της διατάξεως ταυτης το ένδικον μέσον της εφέσεως κατ' αθωωτικών αποφάσεων ησκήθη παρά των εισαγγελέων κατά λίαν λελογισμένον τρόπον (Παπασπύρου, Το ένδικον μέσον της εφέσεως κατά των αποφάσεων των ποινικών δικαστηρίων, σελ. 57). Εις τας πλείστας των περιπτώσεων η άσκησις εφέσεως κατ' αθωωτικών αποφάσεων εγένετο υπό των εισαγγελέων, κατόπιν αιτήσεων των συνηγόρων των πολιτικών εναγόντων. Σημειωτέον, ότι οι πολιτικώς ενάγοντες και οι μνηνται ή εγκυκαλούντες δεν δύνανται να προσβάλλουν δι' εφέσεως την αθωωτικήν απόφασιν, ζητούντες την καταδίκην του κατηγορούμενου. Ούτοι δικαιούνται εις άσκησιν εφέσεως, εάν κατεδι-

κάσθησαν εις αποζημίωσιν και τα έξοδα κατά το άρ. 71 ΚΠΔ και μόνον διά το κεφάλαιον τούτο.

Πρότερον αι διατυπώσεις ασκήσεως εφέσεως του εισαγγελέως κατά της αθωωτικής αποφάσεως καθωρίζοντο υπό της διατάξεως του άρ. 498 εδ. α' ΚΠΔ εν συνδ. προς την διάταξιν του άρ. 474 παρ. 1 και 2 ιδίου Κώδικος. Αι διατυπώσεις αυται εξακολουθούν να ισχύουν σήμερον ως προς τον κατηγορούμενον. Κατά το άρ. 498 εδ. α' ΚΠΔ, διά την έφεσιν συντάσσεται εις τον αρμόδιον υπάλληλον κατά το άρ. 474 παρ. 1 έκθεσις, η οποία περιέχει και τους λόγους της εφέσεως συμφώνως με την παρ. 2 του ιδίου άρθρου. Περαιτέρω κατά την παρ. 2 του άρ. 474, εις την έκθεσιν πρέπει να εκτίθενται οι λόγοι διά τους οποίους ασκείται το ένδικον μέσον. Εν όψει των διατάξεων αυτών είχε κριθή υπό της νομολογίας, ότι ο λόγος εφέσεως του εισαγγελέως κατ' αθωωτικής αποφάσεως, συνιστάμενος εις την αιτίσιν «δια κακήν εκτίμησιν των αποδείξεων συνεπεία της οποίας κηρύχθη αθώος ο κατηγορούμενος, ενώ κατ' ορθήν εκτίμησιν αυτών έπρεπε να κηρυχθή ένοχος της πράξεως διά την οποίαν κατηγορείται», είναι σαφής και ωρισμένος (ΑΠ 1912/1984, 490/1978, 809/1977 ΠοινΧρ ΛΕ/586, ΚΗ/617 και 117 αντιστ. κ.ά.).

Το ανωτέρω όμως άρ. 486 ΚΠΔ ετροποποιήθη. Συγκεκριμένως διά του άρ. 2 παρ. 19 εδ. β' του Ν. 2408/1996 συμπληρώθη τούτο, προστεθείσης και τρίτης παραγράφου εις αυτό. Κατά την προστεθείσαν παρ. 3, η άσκησις εφέσεως υπό του εισαγγελέως πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς και εμπειριστατωμένως εις την σχετικήν έκθεσιν (άρ. 498), άλλως απορρίπτεται ως απαράδεκτος. Η ερμηνεία η οποία εδόθη υπό της νομολογίας εις την έννοιαν της προαναφερθείσης διατάξεως είναι, ότι η αξιουμένη αιτιολογία της ασκουμένης υπό του εισαγγελέως εφέσεως κατ' αθωωτικής αποφάσεως αποτελεί πρόσθετον τυπικόν όρον του κύρους του ενδίκου τούτου μέσου και αξιού την υπό του εισαγγελέως ειδικήν και εμπειριστατωμένην αιτιολογήσιν του λόγου εφέσεως, εις τον οποίον πρέπει να εκτίθενται με σαφήνειαν και πληρότητα αι νομικαί και πραγματικαί πλημμέλειαι αι οποίαι αποδίδονται εις την προσβαλλομένην αθωωτικήν απόφασιν (ΑΠ 1498/2004, 2429/2003 ΠοινΔικ 2004 σελ. 1455, ΠραΞ/λογ ΠΔ 2004 σελ. 26 αντιστ. κ.ά.).

Εν όψει αυτών κατέστη προβληματική εις την πράξιν η άσκησις εφέσεως υπό του εισαγγελέως κατά της αθωωτικής αποφάσεως, πράγμα το οποίον δεν συνάδει προς την φύσιν και τον χαρακτήρα του ενδίκου τούτου μέσου (Ν. Ανδρουλάκη, Σημείωσις ΠοινΧρ ΜΣΤ/1746, Ν. Κουράκη, Παρατηρήσεις Ποιν/λογ 2001 σελ. 1516-1518). Κατά τας διατάξεις των άρ. 473 παρ. 1 και 486 παρ. 1 ΚΠΔ ο εισαγγελεύς δικαιούται να προσβάλη την αθωωτικήν απόφασιν εντός δεκαήμερου προθεσμίας από της εκδόσεώς της. Εντός της βραχείας αυτής προθεσμίας όχι μόνον η αιτιολογία της αποφάσεως είναι αδύνατον να καταρτισθή, άλλ' ανέμφικτος τυγχάνει και η καταχώρισις των μαρτυρικών καταθέσεων και της απολογίας του κατηγορούμενου εις τα πρακτικά της συνεδριάσεως. Επομένως ο εισαγγελεύς, ο οποίος έχει χρεωθή την αίτησιν του πολιτικώς ενάγοντος προς άσκησιν εφέσεως, είναι υποχρεωμένος να κρίνη, εάν υφίσταται λόγος ασκήσεως εφέσεως κατά της αθωωτικής αποφάσεως, εκ της αναγνώσεως υπό της γραμματέως της συνεδριάσεως των μαρτυρικών καταθέσεων και της απολογίας του κατηγορούμενου, αι οποίαι έχουν καταχωρισθή εις τα πρόχειρα πρακτικά. Πλειστάκις λόγω κωλύματος της γραμματέως της συνεδριάσεως την ανάγκωσιν ταύτην αναλαμβάνει ειτέρω γραμματεύς. Προκειμένου περί επαρχιακών πλημμελειοδικείων η αποστολή των προχείρων πρακτικών εις τον εισαγγελέα εφετών γίνεται ταχυδρομικώς. Εκ των προχείρων αυτών πρακτικών με τας κακογραφίας, τας διαγραφάς, τα ενδεχόμενα λάθη και παραλείψεις, καλείται ο εισαγγελεύς να μαντεύσει εν ειδει Πυθίας, εάν υφίσταται πραγματικά ή νομικαί πλημμέλειαι της αθωωτικής αποφάσεως, προκειμένου ακολουθήσθω, δι' ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογήσεως του λόγου εφέσεως και εκθέσεως μετά σαφήνειας και πληρότητος των πλημμελειών τούτων, να προσβάλη αυτήν διά του ενδίκου τούτου μέσου.

Κατάληξις όλων αυτών είναι εν προωθώτερον σχήμα εις τρόπον ώστε, αντί να αντικρούση ο εισαγγελεύς τας πλημμελείας της αθωωτικής αποφάσεως, να αντικρούεται η έφεσις τούτου υπό της μεταγενεστέρως καταρτιζομένης αιτιολογίας της αποφάσεως. Τοιουτοτρόπως εις την πράξιν το δικαίωμα ασκήσεως εφέσεως υπό του εισαγγελέως κατ' αθωωτικής αποφάσεως έχει ουσιαστικώς καταλυθή, με τας επακολούθους δυσμενείς διά τους πολιτικώς ενάγοντας συνεπείας (Α. Ζύγουρα, Η έφεσις του εισαγγελέως κατά της αθωωτικής αποφάσεως, ενθ' ανωτ.).

Θα απετέλει παραλογισμόν εάν εδέχτο κανείς, ότι αι καταδικαστικά αποφάσεις είναι κατά τεκμήριον εσφαλμένα, υποκείμεναι ως εκ τούτου εις έφεσιν, εν αντιθέσει προς τας αθωωτικές αποφάσεις, αι οποίαι έχουν το τεκμήριον της ορθότητος και επομένως περιττεύει η άσκησις εφέσεως κατ' αυτών. Αι δικαστικά όμως αποφάσεις είναι ανθρώπινα δημιουργήματα. Κατά συνέπειαν ελλοχεύει διαρκώς ο κίνδυνος διαπράξεως σφάλματος, τόνον κατά την έκδοσιν των καταδικαστικών, όσον και κατά την έκδοσιν των αθωωτικών αποφάσεων.

Η ανωτέρω διάταξις του άρ. 486, ως τροποποιηθείσα δι' άρ. 2 παρ. 19 εδ. β' Ν. 2408/1996 ισχύει, απαιτούσα ήδη την υπό του εισαγγελέως ειδικήν και εμπειριστικωμένην αιτιολόγησιν του λόγου εφέσεως κατά της αθωωτικής αποφάσεως, εις τον οποίον κατά την αρεοπαγίτικην νομολογίαν πρέπει να εκτίθενται με σαφήνεια αι πληρότητα αι νομικά και πραγματικά πλημμέλεια αι οποίαι αποδίδονται εις την προσβαλλομένην αθωωτικήν απόφασιν, αντίκειται προς την διάταξιν του άρ. 6 παρ. 1 εδ. α' ΕΣΔΑ. Κατ' αυτήν, παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσις του δικασθή δικαίως, δημοσίαι και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβήτησεως επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασιμίου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.

Η διάταξις αυτή είναι, κατ' άρ. 28 παρ. 1 Σ, υπερνομοθετικής ισχύος (ΑΠ 1605/2003 Πραξ/Λογ ΠΔ 2003 σελ. 314, Ολομ ΑΠ 21/2001 Δ.Ε.Ν. 58 σελ. 185 κ.ά.). Δι' αυτής καθιερούται η αρχή της δικαίας δίκης, ειδικωτέρα εκδήλωσις της οποίας είναι το δικαίωμα προσβάσεως εις δικαστήριον, το οποίον προκειμένου περί πολιτικώς ενάγοντος ασκείται κατά τον ΚΠΔ μέσω του εισαγγελέως. Η δικαία δίκη και το δικαίωμα προσβάσεως εις δικαστήριον αφορούν και τον πολιτικώς ενάγοντα (ΕυρΔΔΑ, απόφ. της 15ης Ιουλίου 2003 Ernst και λοιποί κατά Βελγίου, απόφ. της 3ης Απριλίου 2003 Αναγνωστόπουλος κατά Ελλάδος ΠΛογ 2004 σελ. 446 και 2003 σελ. 2700 αντιστ., απόφ. της 11ης Απριλίου 2002 επί της υπ' αριθμ. 48679/1999 προσφυγής της ΑΕΠΙ κατά Ελλάδος, ΠοινΔικ 2002 σελ. 742 κ.ά., ΑΠ 1768/2000, ΠοινΔικ 2001 σελ. 442, Α. Ζύγουρα, Η αιτιολογία του πολιτικώς ενάγοντος και η αναβολή της ποινικής δίκης, ΠοινΔικ 1998 σελ. 230).

Η αξίωσις της υπό του εισαγγελέως ειδικής και εμπειριστικωμένης αιτιολογήσεως της ασκουμένης κατά της αθωωτικής αποφάσεως εφέσεως, ήτοι επισημάνσεως μετά σαφηνείας και πληρότητος των νομικών και πραγματικών πλημμελειών αι οποίαι αποδίδονται εις την προσβαλλομένην αθωωτικήν απόφασιν, καθ' όν χρόνον η προσβαλλομένη απόφασις δεν έχει ακόμη καταρτισθή, αποτελεί νομικόν παράδοξον. Άγει δε ευθέως εις αναίρεσιν του δικαιώματος του πολιτικώς ενάγοντος προσβάσεως εις δικαστήριον, αφού εις μη καταρτισθείσαν απόφασιν δεν είναι δυνατόν να επισημανθούν αι νομικά και ουσιαστικά πλημμέλεια ταύτης. Συναφώς υπό του ΕυρΔΔΑ (απόφ. της 14/4/2002 επί της υπ' αριθμ. 48679/1999 προσφυγής της ΑΕΠΙ κατά Ελλάδος ενθ' ανωτ.) εκρίθη, ότι αι διατάξεις του ΚΠΔ, κατά τας οποίας η προθεσμία ασκήσεως αναίρεσεως υπό του Εισαγγελέως του Αρ. Πάγου αρχίζει από της δημοσιεύσεως και όχι από της καταχωρίσεως καθαρογεγραμμένης της προσβαλλομένης αποφάσεως εις το ειδικόν, τηρούμενον εις την γραμματείαν του ποινικού δικαστηρίου βιβλίον, εις το μέτρον που καθιστά τον αφετήριον χρόνον προθεσμίας, ήτοι εκείνον της δημοσίευσσεως της αποφάσεως, δεν είναι διαθέσιμον το πλήρες κείμε-

νον της αποφάσεως, αναιρούν το δικαίωμα προσβάσεως εις το δικαστήριον και παραβιάζουν το άρ. 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ.

Εν όψει αυτών καθίσταται σαφές, ότι η διάταξις του άρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ, αξιούσα την υπό του εισαγγελέως ειδικήν και εμπειριστικωμένην αιτιολόγησιν του λόγου εφέσεως, εις τον οποίον πρέπει να εκτίθενται με σαφήνεια και πληρότητα αι νομικά και πραγματικά πλημμέλεια αι οποίαι αποδίδονται εις την προσβαλλομένην αθωωτικήν απόφασιν, καθ' όν χρόνον η απόφασις αυτή δεν έχει ακόμη καταρτισθή, αντίκειται εις την διάταξιν του άρ. 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ. Άρα η διάταξις του άρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ τυγχάνει ανίχυρος (Ν. Ανδρουλάκη ενθ' ανωτ.). Συνέπεια τούτου είναι, ότι δεν απαιτείται η ασκουμένη υπό του εισαγγελέως έφεσις κατ' αθωωτικής αποφάσεως να αιτιολογήται ειδικώς και εμπειριστικωμένως εις την σχετικήν έκθεσιν.

Επομένως το παραδεκτόν της εφέσεως του εισαγγελέως κατ' αθωωτικής αποφάσεως θα κριθή κατά τας διατάξεις των άρ. 474 παρ. 2 και 498 εδ. α' ΚΠΔ. Άρα η έφεσις του εισαγγελέως κατ' αθωωτικής αποφάσεως είναι παραδεκτή, εφ' όσον εις την σχετικήν έκθεσιν αναφέρεται ως λόγος ασκήσεώς της «η κακή εκτίμησις των αποδείξεων συνεπεία της οποίας εκηρύχθη αθώς ο κατηγορούμενος, ενώ κατ' ορθήν εκτίμησιν αυτών έπρεπε να κηρυχθή ένοχος της πράξεως διά την οποίαν κατηγορείται» (Α. Ζύγουρας, Η έφεσις του εισαγγελέως κατά της αθωωτικής αποφάσεως και η δικαία δίκη, ΝοΒ 51 σελ. 1340).

Εν προκειμένω ο κατηγορούμενος Ε.Π., διά της υπ' αριθμ. 3010/16.11.1999 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βεροίας εκηρύχθη αθώς της αποδιδόμενης εις αυτόν πράξεως της ανθρωποκτονίας εξ αμελείας. Κατά της αθωωτικής αυτής αποφάσεως ο Εισαγγελεύς Πλημμελειοδικών Βεροίας ήσκησε την υπ' αριθμ. 153/22.11.1999 έφεσίν του, που έχει το ακόλουθον περιεχόμενον «...ασκεί έφεση κατά της υπ' αριθμ. 3010/1999 απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βεροίας με την οποία κηρύχθηκε αθώς ο Ευγένιος Παπαδόπουλος, κάτοικος Βεροίας, παράβασης ανθρωποκτονίας από αμέλεια, ενώ από τα αναγνωστέα έγγραφα ιδιαίτερα την ιατροδικαστική έκθεση και την έκθεση αυτοψίας (επιφάνεια σύγκρουσης αυτοκινήτων), όσο και από την ακροαματική διαδικασία ιδιαίτερα από την κατάθεση τόνον του πρώτου, όσον και της δεύτερης μάρτυρος αποδείχθηκε πλήρως η τέλεσις της πράξης από τον κατηγορούμενο και για τον λόγο αυτό έπρεπε να κηρυχθεί ένοχος σύμφωνα με το κατηγορητήριο».

Εν όψει του περιεχομένου τούτου καθίσταται σαφές, ότι εις την σχετικήν έκθεσιν περιλαμβάνετο σαφής και ωρισμένος λόγος εφέσεως, συμφώνως προς τας διατάξεις των άρ. 474 παρ. 2 και 498 εδ. α' ΚΠΔ, ήτοι της εσφαλμένης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Παρά ταύτα το ανωτέρω Δικαστήριον, διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, απέρριψε την προαναφερθείσαν έφεσιν ως απαράδεκτον, επειδή έκρινεν, ότι αυτή δεν ήτο ειδικώς και εμπειριστικωμένως ητιολογημένη, συμφώνως προς την διάταξιν του άρ. 486 παρ. 3 ΚΠΔ. Ειδικώτερον εδέχθη, ότι δεν εξετίθεντο εις την σχετικήν έκθεσιν με σαφήνεια και πληρότητα αι νομικά και πραγματικά πλημμέλεια, που απεδίδοντο εις την προσβληθείσαν απόφασιν με την οποίαν ο κατηγορούμενος εκηρύχθη αθώς της ανθρωποκτονίας εξ αμελείας και επιπλέον τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία προέκυψαν από την ακροαματικήν διαδικασίαν ένεκεν των οποίων υφίσταται η συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών όρων της άνω αξιοποιούου πράξεως. Μόνη δε η παράθεσις εις την εν λόγω έκθεσιν εφέσεως των αποδεικτικών στοιχείων, από τα οποία προκύπτει η ενοχή του ανωτέρω κατηγορουμένου και εντεύθεν η εσφαλμένη εκτίμησις των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιον Δικαστήριον, δεν αρκεί κατά τον νόμον διά την απαιτούμένην ειδικήν και εμπειριστικωμένην αιτιολογίαν της εφέσεως του Εισαγγελέως κατά της αθωωτικής αποφάσεως, αφού δεν αντικρούει με συλλογισμούς και εν συνδυασμώ με τα αποδεικτικά μέσα την εξενεχθείσαν από το Δικαστήριον κρίσιν περί αθωότητος του εν λόγω κατηγορουμένου. Δηλαδή, αντί των διατάξεων των άρ. 474 παρ. 2 και 498 εδ. α' ΚΠΔ που είχαν

εφαρμογήν εις την προκειμένην περίπτωσιν, εφήρμοσε την διάταξιν του άρ. 486 παρ. 3, η οποία όμως ήτο ανίσχυρος, ως αντικειμένη εις την διάταξιν του άρ. 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ.

Τοιοτοτρόπως όμως το Δικαστήριον, διά της απορρίψεως ως απαραδέκτου της προαναφερθείσης εφέσεως, υπερέβη αρνητικώς την εξουσίαν του και αναιρετέαν κατέστησε την προσβαλλομένην απόφασίν του κατ' άρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Η' ΚΠΔ.

Εν όψει αυτών αιτούμεθα ενώπιον της Ολομελείας του Αρείου Πάγου την υπέρ του νόμου αναίρεσιν της υπ' αριθμ. 528/2001 αμετακλήτου αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, ως προς την διάταξιν της περί απορρίψεως ως απαραδέκτου της προαναφερθείσης εφέσεως του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Βέροιας, δι' αρνητικήν υπέρβασιν εξουσίας, συμφώνως προς την διάταξιν του άρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Η' ΚΠΔ.